

ſiden indbragte et Forſlag om i alt Fald at begynde med at gennemføre Grundlovens § 71 om den dommeude Magts Adſkillelſe fra Forvaltningen, Domsmagten navnlig fra Politimagten, og hvad der ſlaar i Forbindelſe dermed. Den Modtagelſe, ſom det Forſlag ſik, indeholdt ikke for mig nogen Opfordring til at gentage mit Forſlag. Jeg har haft Lejlighed, ſiger jeg, til at paaviſe, tror jeg, hvorledes der klæber ſtore Mangler ved Systemet. Almindelig er det jo viſtnok nu erkendt, at det forholder ſig ſaa. Der er viſt ikke en eneſte her i denne Sal, ſom virkelig med Overbeviſning vil vedkende ſig dette, at vor Retsreform ſkulde være ſaa god, at det var beſt at blive ſtaaende ved den, at vi ſkulde ſe om muligt at ſaa ſtrevet Grundlovens Beſtemmelſer i Glemmebogen. Der er næppe nogen, der vil vedkende ſig det, og dog var der jo en enkelt Stemme, der i forrige Møde hævdede ſig for, at det, ſom man kan bebrejde Domsvirksomheden, var ikke juſt ſaa meget Systemets Skyld, ſom det var Perſonernes Skyld. Jeg tror egentlig ikke, at det ærede Medlem, ſom fremførte denne Sætning i Forbindelſe med, at han udtalte ſig ſaa bittert i det hele om vor Retspleje, egentlig har villet anvende denne Sætning paa Retsplejen i det hele. Han har, antager jeg, kun tænkt paa en enkelt Gren af Dommerne eller af Dommervirksomheden paa viſſe Omraader. Det kan ikke være det ærede Medlems Mening, der til er han jo for indſigtfuld, at ville gøre gældende, at hvad man kan bebrejde navnlig den civile Retspleje, ſhulle være begrundet i Dommernes Perſoner. Han har jo viſtnok, antager jeg, tænkt paa Sager, ſom kunde ſiges at have et politift Anſtrøg. Jeg anſer det derfor ikke nødvendigt at gaa ind paa nærmere at paaviſe, hvilke Mangler det er, ſom det nuværende System har. Enhver maa jo kunne ſe, at Hovedmanglen, Hovedulykften er Hemmeligheden. Det, ſom for mig er Hovedtingen i hele Sagen, er for det første det, at vi efter Grundlovens § 74 ſaa Offentlighed og Mundtlighed. Saa vi Offentlighed og Mundtlighed tror jeg, det vil viſe ſig, at derved fjærnes allerede de væſentligſte Mangler, og jeg er fremdeles overbevist om, at ſaar man Offentlighed og Mundtlighed, ſaa vil det ſvinde bort, ſom for mig er det aller væſentligſte, det aller farligſte: Tvivlen, Mistviblen. Jeg ſkal naturligviſ ikke indlade mig paa at føre noget Forſvar for den danſke Dommerſtand. Jeg tror, der kan være Mangler ved den Stand og ved Perſoner, der høre til den, ſom ved enhver anden Stand, men jeg er overbevist om, at Dommerſtanden her i Landet i ſin

Helhed maa ſiges at være en meget hæderlig Stand, og at Medlemmerne af Dommerſtanden gennemgaaende ſøge at handle efter deres beſte Overbeviſning og med Ridderhed for, hvad der er overdraget dem at idføre. Men det er efter min Mening ikke nok, at det forholder ſig ſaaledes, det ſkal erkendes, det ſkal tros, at det forholder ſig ſaaledes. Det er en Ulykke, at der er daarlige Dommere, at der er en ſlet Retspleje, men det er ogſaa en Ulykke, at man tror, den er ſlet og daarlig. Det er en Ulykke, naar Borgerne have den Formening, at de ikke kunne ſaa Ret, at der ikke er Retfærdighed at naa for dem. Desværre forholder det ſig ſaaledes, at der ſpredes Tvivl ud om Dommerſtanden, om Domstolene. Jeg tror, at netop, naar det kommer til at foregaa offentlig, hvad der jo nu for en ſtor Del foregaa i det hemmelige, vil denne Tvivl ſvinde. Ingen er mere intereſſeret i at ſaa Offentlighed og Mundtlighed end Dommerne ſelv, og det er netop, fordi jeg har været Dommer i nogle og tredive Aar, at jeg med min fulde Overbeviſning, udtaler dette, at det der maa ønskes, netop for Dommerne, er Offentlighed og Mundtlighed. At det fører til Reformer paa mange Omraader, forekommer mig at være indlyſende. Jeg har, ſom ſagt, tidligere haft Lejlighed til at dvæle derved, jeg ſkal ikke opholde den ærede Forſamling længere hermed. — Erkendes det nu imidlertid, at der er noget meget uheldigt i den nuværende Retsordning, og at der maa gøres alvorlige Forſøg paa at fremkalde en bedre Tilſtand, hvorfor vil man da ikke nu tage det Initiativ, ſom der her foreligger Forſlag om? Hvorfor vil man ikke ſætte Sagen i Bevægelse? Det er det, der er anført derimod, ſom jeg ſerlig ønsker at ſige nogle Ord om. Man har for det første gjort gældende, at det Forſlag, ſom foreligger, er ſaa tomt, det er tomme Ord, det er ſaa temiſt rent, er der bleven ſagt. Jeg kan fatte mig forholdsviſ kort derom; thi der er i Dag navnlig af den ærede Forſlagsſtiller og ogſaa af den højtærede Juſtitsminiſter gjort opmærksom paa, at Forſlaget er ikke tomt, Forſlaget angiver netop, hvad det ſkal angive og hverken mere eller mindre. Det gaar ud paa at forlange, hvad der er Folketingets Ret, men hvad der ogſaa er Folketingets Pligt efter min Mening at kræve, nemlig Gennemførelſe af Grundloven; og gennemføres de 2 Paragraffer i Grundloven overensſtemmende med deres Indhold og Mening og deres Rand, ſaa ſkal det nok viſe ſig, at der er ſket noget meget ſtort. Den ærede Rigsdagsmand for Københavns Amts 4de Valgkrets (Hørup)